

AYRI DÜNYALAR

Dilşan

Mine Anne, Küçükanne ya da her ne isen...

Nefret ediyorum...

Tek arkadaşım olan yalnızlıktan nefret ediyorum.
Şişmanlığımı gösteren aynalardan da nefret ediyorum.

Kızıyorum...

Bana şişko demene, arabesk takıldığımı söylemene çok kızıyorum.

Çok istememe karşın, bir türlü zayıflayamadığım için kendime de kızıyorum.

İzmir gibi büyük bir kentte yaşamaktan nefret ediyorum.

Büyükanneme, beni zorla senin yanına gönderdiği için çok kızıyorum.

Bir şeyleri ısırarak, çılgılık atmak, haykırmak istiyorum...

Kırmak, dökmek, parçalamak, ayaklarımın altına alıp çiğnemek istiyorum...

Neyi, kimi, neden, niçin, diye sorma bana. Bilmiyorum...

Bildiğim tek şey, çok öfkeli olduğum. Sana ölesiye kırgınım...

Yine biliyorum ki bu mektubu okurken, “Öfke mi? Kırgınlık mı? Nankör çocuk!..” diye söylenecek, “Yediği önünde, yemediği ardındaydı,” diyeceksin. Ama hazırladığın yemekleri, yalnızlığımın yanına katık olarak verdiğini kabul etmeyeceksin. Boş odalarda hayalinle saklambaç oynadığımı, senin yerine hep yalnızlığı sobelediğimi asla bilmeyeceksin.

Bugün evde yine yalnızım. Sen yoksun... Dün de yalnızdım, yarın yine yalnız olacağım. Bütün gün televizyon izledim. Çok sıkıldım. Artık büyüdüğüm için ne saklambaç oynamak istedi canım, ne de körebe...

Keşke okullar açık olsaydı. Okula gider, arkadaşlarımla konuşurdum. Yarı yıl dinlencesine girdiğimizden beri duvarlarla konuşmaktan; yaşlı teyzeler, amcalar gibi televizyonda gösterilen saçma sapan dizilerdeki karakterlerle kavga etmekten usandım. Belki parka gidip biraz dolaşmak sıkıntılarımı dağıtır, diye düşündüm. Elimdeki televizyon kumandasıyla kanalları rastgele, son kez turlarken birden ilginç bir konu yakaladım.

Çocuğu evden kaçan kadının biri, “Hiçbir şeyini eksik etmemiştik; yediği önünde, yemediği ardındaydı. Bize bunu neden yaptı?” diye burnunu çeke çeke ağlıyordu.

Demek senin gibi, gençlere sadece yemek vermenin, üstüne giysi almanın yetebileceğini düşünen

başka anneler de var. Programı izlemeye devam ettim.

Kadının sessiz, içine kapanık bir oğlu varmış (*benim gibi*). On gün önce evden, okula karne almaya gidiyorum diye çıkmış, gidiş o gidiş... O günden sonra kendisinden haber alınamamış. Kadın yemin billah ediyor, iki gözü iki çeşme ağlayarak oğluna sesleniyor:

“Evine dön oğlum!.. Karnendeki zayıf notlar hiç önemli değil. Sana kızmayacağız, ne ben ne de baban...”

Sunucu soruyor:

“Oğlunuzla aranız nasıldı? İyi miydi?”

Kadın burnunu silmek için başını, elindeki mendile indiriyor, fısıldar gibi,

“Bizimle fazla konuşmazdı, ama aramızda bir sorun yoktu. İyi anlaşırdık,” diyor.

Kılık kıyafetini gören, konuşmasını duyan, kadını bir şeye benzetemez. Cahil, yol yordam bilmiyor sanır. Ama kadın akıllı, hem de çok akıllı. Başını mendile indireceğine, mendili burnuna doğru kaldırırsa yalan söylediğini tüm izleyenler anlayacak.

Ana oğul çok iyi anlaşıyorlarmış (*aynı bizim gibi*). Duy da inanma!

Oğlu fazla konuşmazmış... Kim bilir kaç kere derdini anlatmaya çalıştı da onlar dinlemedi (*benim gibi*).

Belki de konuşmasına izin vermiyorlardı (*senin gibi*).

Çocuğun dudakları, susa susa ailesiyle konuşmayı unutmuş olamaz mı? (*benim gibi*)

Gencecik yüreğinde kim bilir ne fırtınalar esi-yordu (*benim gibi*).

Sunucunun sorduğu soru da laf mı şimdi? Hangi aile, çocuğuna şiddet uyguladığını, işkence ettiğini itiraf eder ki... Şiddetin, işkencenin illa bedensel mi olması gerek? Siz büyükler, gençlerin duygularına, hayallerine, aşklarına, isteklerine, maddi manevi şiddet uygulamıyor musunuz? (*Bu satırları okur-ken başını, hayır anlamında sağa, sola salladığını görür gibiyim.*)

Her neyse... Ben kendi konuma döneyim. Tele-vizyonda, içinde esen fırtınaları anlayamadığı için oğlunun, bilinmezlik denizinde yok olmasına neden olan annenin, ikide bir “Evine dön oğlum.” diye çağ-ırması, bana ev sözcüğünün anlamını düşün-dürdü. Çünkü sen de ne zaman bana kızsan, “Bu-rası benim evim. Burada benim kurallarım geçer. Bunlara uymak zorundasın!” der, gözüme sokacak-mış gibi, parmağını yüzüme doğru sallarsın.

Sence ev ne işe yarar Küçükanne? İçinde yer, içer, uyursun... Soğuktan sıcaktan, yağmurdan do-ludan korunursun... Tepemde beni koruyan bir çatı var der, avunursun...

Yalnız hiç düşünmediğin, unuttuğun bir şey var. Evsiz denen kişileri televizyonlarda hep gö-rürüz. Sen de görmüşsündür. Bu insanların, çatısı olan dört duvarları yoktur. Yine de sığındıkları bir deliğe, herhangi bir ağacın altına, yatağını serdiği yıkılmış bir evin duvar dibine, burası benim evim, diyebiliyor. Ama yuva?.. Benim hiç yuvam olmadı ki bileyim.

Sahi, yuva neye denir Mine Anne?

Televizyonda izlediğim program bittikten sonra, ev ve yuva arasındaki bu ayrımı çok düşündüm. Senin bana sunduğun, dört duvardan oluşan bir evdi. Oysa ben, içimi ısıtacak, yüzümü güldürecek, beni yaşama bağlayacak bir yuva istiyordum.

Bu yüzden, uygun bulduğum bir anda, seni ve “benim evim,” dediğin dört duvarını terk etmeye karar verdim.

Bu kararı aldıktan sonra da okuduğun bu mektubu yazmaya başladım.

Bilmeliydin... Seni neden terk ettiğimi, yıllardır içimde biriktirdiğim acıları, geceleri uykularımı kaçırın korkuları, gözlerimi kapatarak kurduğum hayallerin hepsini bilmeliydin.

Edebiyat öğretmenimiz ders anlatırken sık sık, “Söz uçar, yazı kalır.” derdi. Sana olan duygularımı söyleseydim, gün gelecek hepsini unutacaktın. Ama şimdi...

Bu mektuba yazılan duygular uçup gitmeyecek, her biri silinmemek üzere kalbine yazılacak.

Beni, uzun yıllar büyükannemin yanında unuttun. Bu mektubu okuduktan sonra beni unutamayacaksın.

Biliyorum, senin beni anımsamaya hiç niyetin yoktu. Büyükannem o kadar ısrar etti ki dayanamadın. Yıllar sonra, liseyi büyük kentte okumam için beni yanına aldın. Almak zorundaydın, çünkü büyükannem huzurevine gideceğini söylemişti. “Artık emekli oldun, ana kız birlikte yaşamalısınız,” demişti. Ne değişti? Şimdi de yanında yaşayan kızını unutuyor, yaşamında o yokmuş gibi davranıyorsun.

Yalnızlığa, ne zaman, merhaba dediğimi düşünüyorum da... Galiba büyükannemden ayrıldığım, bu kente geldiğim ilk gün sızmıştı içime yalnızlık. Dışarıdaki kalabalıklara inat, sinsice çoğalmıştı içimde. Sana ve bu büyük kente alışmam için hiç yardımcı olmadın Küçükanne.

Anımsıyor musun, büyükannemin evinden geldiğim ilk günler sana hep, "Beni seviyor musun?" diye sorardım. Çoğu zaman bu sorumu duymamazlığa gelirdin. Aramızda uzayan sessizliğin, senin yanıtın olduğunu şimdi anlıyorum.

Merak ediyorum, sen sevgini nerede saklıyorsun? Kışın kullanmak için, yaz sebzelerini haşlayarak kaldırdığın derin dondurucuda mı? Belki de bu yüzden, ara sıra kullandığın sevgi sözcüklerin içimi ısıtacağına, ruhumu dondurdu. Belki de o soğuk bakışların yüzünden aldığın ya da diktiğin hiçbir çiçeği yaşatamadın.

Sevgisi soğutulmuş bir kalpten, sıcak sözler çıkmaz Mine Anne.

O zamanlar, içindeki sevgiyi dondurduğunu bilmiyordum. Bu yüzden evine taşınırken, senin yokluğunda, içimde büyüttüğüm hayali umut ağacımı da yanımda getirmiştim. Sen on beş yıllık koca ağacı bile yıktın, kırdın, yok ettin! Nasıl mı? Beş günlük seminer için İstanbul'a gittiğin günü anımsıyor musun? Dolabı yiyeceklerle doldurmuş, masanın üstüne de bir tomar para bırakmıştın. Onlar senin boşluğunu dolduracak mı sandın? Sen kapıyı çarpıp evden çıktığın an, ben umut ağacından tepetaklak yere düştüm. Yalnız kaldığım o bitmek

bilmeyen beş gün boyunca, hep ağladım. Ağladıkça yatağım, yorganım, yastığım sıırıslıklam oldu, üşüdüm. Üşüyünce, ısınmak için umut ağacımın dallarını yaktım. İçimdeki umutlar alev alev yanarken, ısınacağım yerde daha çok üşüdüm.

Yaralandım, yüreğim kanadı... Sen yaralarımı sarıp sarmalamadın, “Kocaman kız oldun, seni her yere taşıyamam. Kendi ayaklarının üzerinde durmak zorundasın.” dedin. Ayaklarımın nasıl titrediğini, senin yardımına nasıl muhtaç olduğumu anlamadın Küçükkanne...

Ağacım kırılıp yanınca, umudumu çiçek diye gözlerime diktim. Her gün bıkip usanmadan sana baktım; bir yudum sevgi vermeni, bir kez saçlarımı okşamamı, sen benim canım kızsımsın, demeni bekledim. Gözlerinin önünde sarardım soldum. Kırılğan, yaşlı gözlerimin derinliklerine, bir kere olsun dönüp bakmadın. Umut çiçeğimi her gün göz yaşlarıyla suladım. Yazık ki tuzlu su, onu yaşatmaya yetmedi Mine Anne. Senin sevgi sözlerini, sıcak bakışlarını, ılık öpücüklerini bekledi yeşermek için. Sonunda beklemeye dayanamadı, soldu. Benim sevgimi öldürdüğün gibi, umut çiçeğimi de öldürdün.

Anımsıyor musun? Bir gün bana, “Seni doğurduğum için beni sevmek zorunda değilsin.” demiştin.

Haklısın...

Seni sevmiyorum.

Sen de beni sevmiyorsun.

Sevgi emek ister, sabır ister, fedakârlık ister. Sen bana hiç emek vermedin ki... Hasta olduğumda basucumda sabahlara kadar bekleyen sen değildin...

İlk adımlarımı attığımda elimden tutan, yere düş-tüğümde beni kaldıran da sen değildin... Terledi-ğim zaman sırtıma havlu koyan eller, ilk karnemi aldığımda beni kucaklayan kollar, bana masallar anlatan dudaklar, söylediğim ilk sözcükleri duyan kulaklar, sevgiyle yüzüme bakan gözler, senin de-ğildi. Anne diye kucağına sığındığım, büyükannem-di. Ona anneanne demem için çok baskı yaptınız. Demedim. Çünkü o, hep yanımda olan bir anneydi, büyüktü. Sense yıllık izinlerde ya da bayram tatil-lerinde yanıma gelen geçici bir anneydin.

Çok işin vardı, çok... Tabi bizim yaşadığımız ka-sabayla İzmir, birbirine uzak yerlerdi. Küçükken seni bizden ayıran yolun çok uzun olduğuna ina-nırdım. Şimdi en uzun yolların bile, birbirini seven ve özleyen kişilerin kavuşmasına engel olmaya yet-mediyini biliyorum.

Küçük bir çocukken bilmediğim, çözemediğim, başka bilmeceler de vardı. Benimle aynı yatakta ya-tan, beni gözünden sakınan bir büyükannem; bir de yıllık izinlerinde, bayram tatillerinde gördüğüm Küçükannem vardı. Peki yüzünü hiç görmediğim, sesini duymadığım babam neredeydi? Herkesin bir babası vardı, ama benim yoktu.

Bana babamı, büyükannemin anlattığı kadar bile anlatmadın Küçükanne. Anneliğin gibi, evliliğine ve babama duyduğun sevgi de mi küçüktü yoksa?

Ben geçmişte yaşanan şeyleri arkadaşlarımdan ve onların annelerinden öğrendim. İlkokul üçüncü sınıfa gidiyordum. Sınıftaki çocuklardan bölük pör-çük bir şeyler duymuş, ağlayarak büyükannemin yanına koşmuştum: